

MORTEN BRASK

EN PIGE OG EN
DRENG

ØEN

EN AF DE FØRSTE DAGE SER jeg hende med en nøgen dreng i hotelhavens indgang. De går gennem skyggen fra de høje daddelpalmer og standser nogle meter fra trappen til hotellets poolområde. Hun bøjer sig ned mod drengen og peger mod den store swimmingpool. Han følger hendes finger med blikket, nikker.

Jeg kender ikke drengen. Jeg har aldrig set ham før. Eller måske har jeg set ham uden at bemærke det, som man af og til ser genstande og mennesker uden at se dem. Fordi de ikke er vigtige, fordi de ikke har betydning på det tidspunkt man ser dem.

Da de når marmortrappen stiller hun sig på det næstøverste trin. Hun venter på at han skal følge efter, tage det første trin nedad, men drengen standser foran trappen. Hun bliver stående, tålmodig, ventende, og det er i dette øjeblik, mens hun står og venter på drengen, at jeg lægger mærke til forandringen. Hendes mund. Den måde hun smiler til drengen. Lyset i hendes ansigt, og den skrøbelighed som jeg aldrig før har set hos hende. Hun siger noget til ham, læbernes bevægelser. Måske spørger hun drengen om hun skal bære ham ned ad trappen. Men

drengen hører ikke hvad hun siger, han er for koncentreret om trinnene der sænker sig foran ham. Deres hænder. Hun holder så forsigtigt om drengens hånd. Hendes negle er lakeret i svag rosa.

Han tager det første skridt frem, den højre fod sænkes til trinnet under, så den venstre. For drengens ben er trinnene høje, de når ham over knæene. Hvert trin er en anstrengelse for ham, men de kommer ned. Et trin. Et trin. Det er det eneste der eksisterer for ham, at stige ned.

På det nederste trin går det galt. Han snubler. Jeg ser det i hans ansigt. Øjnene og munden som spiles op, frygten. Han ved at han falder, at kroppen, armene, hovedet om lidt rammer de hårde marmorfliser, at smerten kommer. Men drengen falder ikke. Hun holder hans hånd, holder ham oppe, løfter ham i armen. Hans snublen bliver ikke det forventede fald, smerten udebliver. Fødderne finder fæste og forskrækkelsen forsvinder fra drengens ansigt.

De går ned til poolen, hun holder hånden op som skygge mod det skarpe lys mens hun leder efter drengens forældre mellem hotelgæsterne. Hun ved ikke hvem de er, hvordan de ser ud, og ingen leder tilsyneladende efter en bortløben dreng. Hun sætter sig på hug ved siden af ham, peger rundt på vilkårlige hotelgæster, peger flere steder, men drengen ryster hver gang på hovedet. Han presser sine hænder mod øjnene, og hun stiller Hermostasken fra sig for at holde om den lille dreng.

En bevægelse i den anden ende af hotelhaven. En mand rejser sig pludseligt fra en liggestol. Han er bleghudet, formentlig er han kommet til øen en af de seneste dage. Han løber mod dem og er ved at glide på de våde fliser. Da drengen får øje på manden rækker han armene frem, og manden løfter sin søn op, kysser hans kinder. Drengen griner.

Manden vender sig mod hende og trykker hendes hånd. Han siger et eller andet til hende, de taler sammen, måske et minut, så går han tilbage til sin liggestol. Drengen vinker til hende over mandens ryg.

Da hun bøjer sig efter tasken falder det lange hår frem og skjuler ansigtet. I den tidlige eftermiddagssol får hårets sorte farve et skær af blå. Hun begynder at gå ned langs rækken af liggestole og trækker sin taske over den ene skulder.

Hun fik den af Advokaten. Han havde fået den syet specielt til hende hos Hermès i Paris, der havde været to års ventetid. Det er den eneste af hans gaver som hun beholdt. Hun ville sende den tilbage sammen med de andre gaver. Det var det rigtige at gøre mente hun, men jeg sagde hun skulle beholde den, at det kun var en enkelt gave blandt så mange. Hun rystede på hovedet. Ikke for ham, sagde hun, for ham er det et tegn at jeg beholder den taske. Alligevel insisterede jeg. Jeg vidste hvad den betød for hende, at hun hver dag følte en nydelse ved at hænge den over sin skulder. Selvfølgelig skulle hun beholde den.

Hun har bundet et håndklæde om kroppen. Det er for smalt, det øverste af hendes bryster er synligt over håndklædets kant. Det er et af hotellets håndklæder, hotellets logo, en springende delfin, er broderet på det hvide stof. Hun ved det er forbudt. Det står skrevet på alle badeværelser, der er opsat skilte flere steder. Man må ikke tage hotellets håndklæder med til poolen eller på stranden. Men det gør hun. Det har hun gjort alle de andre dage. Sådan har hun altid gjort.

Nogle fædre som leger med deres børn i vandet ser op da hun går forbi dem. Jeg tror ikke hun ved at de iagttager hende, måske ved hun det, men er ligeglad. Hun standser ved en tom liggestol, løsner håndklædet og smider det på stolen.

Hun har den gule bikini på. Hun har fem bikinier med på denne rejse, jeg kan lide alle hendes bikinier, men der er noget ved den gule, noget meget vulgært og sexet der gør hendes krop endnu smukkere når hun har den på.

Hun stiller sig ved poolkanten og stirrer mod den blanke flade. Hvad tænker hun. Måske ved jeg det, måske ved jeg hvad hun tænker dette øjeblik, men jeg håber at det ikke er det hun tæn-

ker. At hun blot står ved poolens kant uden at tænke, at hun venter, kun det, at hun venter på springet.

Hun løfter hagen og bøjer let i benene, svinger armene op, sætter af. Hun springer. Et sekund befinder hun sig i vægtløs svæven før hun rammer vandfladen og går gennem, præcist, glat. Jeg kan se hende under den riflede flade, benenes sakse-spark, armene tæt ind til kroppen. Bikiniens gule mod hudens brune over poolbundens azurblå. Hun svømmer under vandet til hun når den anden ende og bryder op gennem vandets skorpe.

Solen lyser i dråberne på huden. Hun hviler armene mod kanten og vinker op mod verandaen hvor jeg sidder.

